YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)
16 päivänä syyskuuta 1997 *

Asiassa C-279/94,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään aluksi oikeudellisen yksikön virkamies Antonio Aresu, myöhemmin saman yksikön virkamies Paolo Stancanelli, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

kantajana,

vastaan

Italian tasavalta, asiamiehenään ulkoasianministeriön diplomaattisten riita-asioiden osaston osastopäällikkö, professori Umberto Leanza, avustajanaan valtionasiamies Pier Giorgio Ferri, prosessiosoite Luxemburgissa Italian suurlähetystö, 5 rue Marie-Adélaïde,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Italian tasavalta ei ole noudattanut teknisiä standardeja ja määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 28 päivänä maaliskuuta 1983 annetun neuvoston direktiivin 83/189/ETY (EYVL L 109, s. 8), sellaisena kuin se on muutettuna 22 päivänä maaliskuuta 1988 annetulla neuvoston direktiivillä 88/182/ETY (EYVL L 81, s. 75), 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan tai toissijaisesti 9 artiklan 1 kohdan mukaisia velvoitteitaan, kun se on säätänyt 27.3.1992 annetun asbestin käytön lopettamista koskevan lain nro 257 antamatta sitä koskenutta ehdotusta tiedoksi komissiolle,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja G. F. Mancini sekä tuomarit J. L. Murray, G. Hirsch, H. Ragnemalm (esittelevä tuomari) ja R. Schintgen,

julkisasiamies: N. Fennelly,
kirjaaja: hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Italian tasavallan, asiamiehenään Pier Giorgio Ferri, ja komission, asiamiehenään Paolo Stancanelli, 20.2.1997 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 20.3.1997 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut EY:n perustamissopimuksen 169 artiklan nojalla kanteen, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 13.10.1994 ja jossa yhteisöjen tuomioistuinta vaaditaan toteamaan, että Italian tasavalta ei ole noudattanut teknisiä standardeja ja määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 28 päivänä maaliskuuta 1983 annetun neuvoston direktiivin 83/189/ETY (EYVL L 109, s. 8), sellaisena kuin se on muutettuna 22 päivänä maaliskuuta 1988 annetulla neuvoston direktiivillä 88/182/ETY (EYVL L 81, s. 75, jäljempänä direktiivi), 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan tai toissijaisesti 9 artiklan 1 kohdan mukaisia velvoitteitaan, kun se on säätänyt

27.3.1992 annetun asbestin käytön lopettamista koskevan lain nro 257 (Supplemento ordinario alla Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana nro 87, 13.4.1992, s. 5, jäljempänä laki nro 257/92) antamatta sitä koskenutta ehdotusta tiedoksi komissiolle.

2 Laissa nro 257/92 on muun muassa seuraavat säännökset:

"1 § — *Tarkoitus*

1. Tämä laki koskee asbestin ja asbestia sisältävien tuotteiden louhintaa, tuontia, valmistusta, käyttöä, myyntiä, käsittelyä ja hävittämistä maan alueella, samoin kuin niiden vientiä, ja tässä laissa vahvistetaan säännöt, jotka koskevat asbestin sekä asbestia sisältävien tuotteiden tuotannon ja kaupan, louhinnan, tuonnin, viennin ja käytön lopettamista, asbestin pilaamien alueiden puhdistus- ja parannustoimenpiteitä, tutkimusta, jonka tarkoituksena on löytää korvaavia materiaaleja ja vaihtaa tuotantosuuntaa, ja asbestin aiheuttaman saasteen seurantaa.

2. Asbestin, asbestituotteiden ja asbestia sisältävien tuotteiden, mukaan lukien liitteenä olevan luettelon c ja g kohdassa lueteltujen tuotteiden, louhinta, tuonti, vienti, myynti ja tuotanto on kielletty 365 päivän kuluttua siitä, kun tämä laki tulee voimaan, ottaen huomioon sanotussa luettelossa tarkoitettujen tuotteiden tuotannon ja myynnin lopettamiselle asetetut eri määräajat.

— —

3 § — *Raja-arvot*

1. Hengitettävien asbestikuitujen määrä ei saa ylittää 15.8.1991 annetun asetuksen (decreto legge) nro 277, sellaisena kuin se on muutettuna tällä lailla, 31 §:ssä säädettyjä raja-arvoja työpaikoilla, joissa asbestia käytetään, käsitellään tai hävitetään, paikoissa, joita puhdistetaan, kiinteistöillä, joissa asbestia käytetään, eivätkä yritykset tai elimet, joilla on lupa toteuttaa asbestin käsittely- tai hävittämistoimenpiteitä taikka asianomaisten alueiden puhdistamistoimenpiteitä, saa ylittää näitä raja-arvoja.

2. Asbestin aiheuttamaa saastetta, asbestia sisältävät nestemäiset ja kaasumaiset jätteet mukaan lukien, mitattaessa käytettävät raja-arvot, menettelytavat ja analyyttiset menetelmät määritellään 19.3.1987 annetun neuvoston direktiivin 87/217/ETY mukaisesti. Tämän direktiivin täytäntöönpanoasetuksen (decreto legge) mukauttamisaikaa, johon viitataan 29.12.1990 annetun lain nro 428 1 ja 67 §:ssä, jatketaan 30.6.1992 asti.

3. Edellä tämän pykälän 1 ja 2 momentissa tarkoitettujen raja-arvojen ajan tasalle saattamisesta ja muuttamisesta säädetään myös 4 §:ssä mainitun komitean esityksestä ympäristöministerin sekä teollisuus-, kauppa- ja käsiteollisuusministerin kuulemisen jälkeen terveysministerin asetuksella.

4. 15.8.1991 annetun asetuksen nro 277 31 §:n 1 momentin a kohta korvataan seuraavalla kohdalla:

'a) 0,6 kuitua kuutiosenttimetriltä krysotiiliä.'

5. Kumotaan 15.8.1991 annetun asetuksen nro 277 31 §:n 2 momentti.

— —

8 § — *Luokittelu, pakkaaminen ja merkinnät*

1. Asbestin ja asbestia sisältävien tuotteiden luokittelua, pakkaamista ja selosteita koskee 29.5.1974 annettu laki nro 256, sellaisena kuin se on myöhemmin muutettuna ja täydennettynä, sekä 24.5.1988 annettu presidentin asetus nro 215."

3 Direktiivin 8 artiklassa tarkoitetulla teknisellä määräyksellä tarkoitetaan saman direktiivin 1 artiklan 5 kohdan mukaan seuraavaa:

" — — teknistä eritelmää niihin liittyvine hallinnollisine määräyksineen, joiden noudattaminen on lain nojalla tai käytännössä pakollista saatettaessa tuote markkinoille tai käytettäessä sitä jäsenvaltion alueella tai suuressa osassa sen aluetta, lukuun ottamatta kuitenkaan paikallisten julkisyhteisöjen antamia määräyksiä."

4 Direktiivin 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Jäsenvaltioiden on annettava komissiolle välittömästi tiedoksi kaikki teknisiä määräyksiä koskevat ehdotukset, paitsi jos tekninen määräys on vain kansainväli-

sen tai eurooppalaisen standardin täytäntöönpanoa sellaisenaan, jolloin tieto kyseisestä standardista riittää; jäsenvaltioiden on myös annettava lyhyt selvitys komissiolle niistä seikoista, joiden vuoksi teknisen määräyksen antaminen on välttämätöntä, jos perusteita ei ole selvitetty jo ehdotuksessa. Jäsenvaltioiden on tarvittaessa toimitettava samanaikaisesti ehdotukseen pääasiallisesti ja suoraan liittyvät säädös- ja määräystekstit, jos niiden tunteminen on tarpeen teknistä määräystä koskevan ehdotuksen vaikutusten arvioimiseksi."

5 Komissio katsoi, että laki nro 257/92 sisältää teknisiä määräyksiä, joita koskeva ehdotus olisi pitänyt antaa sille tiedoksi direktiivin 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti, ja kehotti 18.11.1992 päivätyllä virallisella huomautuksella Italian hallitusta esittämään huomautuksensa.

6 Vastaamatta virallisesti tähän huomautukseen Italian hallitus ilmoitti 23.3.1993 päivätyllä teleksillä komissiolle, että se peruuttaa valtiontukia koskevien säännösten yhteydessä tekemänsä ilmoituksen laista nro 257/92. Asianomaiset eivät kuitenkaan riitauta sitä, että lakia nro 257/92 ei ole missään vaiheessa ilmoitettu komissiolle direktiivissä tarkoitetulla tavalla.

7 Komissio lähetti tämän jälkeen 3.11.1993 Italian tasavallalle perustellun lausunnon, jossa se kehotti tätä ryhtymään direktiivin noudattamisen edellyttämiin toimenpiteisiin kahden kuukauden kuluessa perustellun lausunnon tiedoksiantamisesta.

8 Italian tasavalta ei ole vastannut perusteltuun lausuntoon eikä ole ryhtynyt minkäänlaisiin toimenpiteisiin sen johdosta.

9 Tästä syystä komissio nosti käsiteltävänä olevan kanteen.

Tutkittavaksi ottaminen

10 Italian hallitus esitti 19.1.1995 yhteisöjen tuomioistuimeen jättämällään hakemuksella työjärjestyksen 91 artiklan mukaisesti prosessiväitteen, jonka mukaan kanne pitäisi jättää tutkimatta.

11 Yhteisöjen tuomioistuin päätti 11.7.1995 liittää tutkimatta jättämistä koskevan hakemuksen asiakirjoihin.

12 Italian tasavalta on esittänyt oikeudenkäyntiväitteensä tueksi kolme oikeudellista perustetta.

Ensimmäinen peruste

13 Italian tasavalta katsoo, että virallinen huomautus on pätemätön sillä perusteella, että komissio ei ole täsmentänyt riittävästi lain nro 257/92 säännöksiä, joita se pitää direktiivissä tarkoitettuina teknisinä määräyksinä. "Teknisen määräyksen" luokittelulla ei Italian hallituksen mukaan viitata lakiin vaan sen sisältämiin säännöksiin. Koska oikeudenkäynnin kohdetta ei ole määritelty, Italian hallitus väittää, ettei se ole voinut valmistella vastinettaan asianmukaisella tavalla, kun se ei ole voinut yksilöidä lain sisältämiä teknisiä määräyksiä ja siten niitä jäsenyysvelvoitteita, joita sen väitetään jättäneen noudattamatta.

14 On syytä todeta, että perustamissopimuksen 169 artiklan mukaan komissio voi nostaa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen yhteisön

tuomioistuimessa vasta varattuaan kyseiselle jäsenvaltiolle tilaisuuden esittää huomautuksensa. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan virallisella huomautuksella on siten tarkoitus määritellä riidan kohde jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn oikeudenkäyntiä edeltävässä vaiheessa ja antaa jäsenvaltiolle, jota kehotetaan esittämään huomautuksensa, tarvittavat tiedot vastineensa valmistelemiseksi (ks. erityisesti asia C-289/94, komissio v. Italia, tuomio 17.9.1996, Kok. 1996, s. I-4405, 15 kohta).

15 Perustamissopimuksen 169 artiklassa tarkoitetussa perustellussa lausunnossa on selitettävä johdonmukaisesti ja yksityiskohtaisesti ne syyt, joiden vuoksi komissio on vakuuttunut siitä, että kyseinen jäsenvaltio on jättänyt noudattamatta perustamissopimuksen mukaan sille kuuluvaa velvoitetta, kun taas viralliselle huomautukselle ei voida asettaa yhtä tiukkoja täsmällisyysvaatimuksia, koska se voi olla vain alustava, suppea esitys näistä perusteista. Mikään ei kuitenkaan estä komissiota esittämästä perustellussa lausunnossa yksityiskohtaisesti niitä perusteita, joihin se on yleisluonteisemmin vedonnut virallisessa huomautuksessa (ks. em. asia komissio v. Italia, tuomion 16 kohta).

16 Käsiteltävässä asiassa annetussa virallisessa huomautuksessa yksilöidään riittävästi, mitä jäsenyysvelvoitetta Italian tasavallan väitetään jättäneen noudattamatta; lakia nro 257/92 koskevaa ehdotusta ei siitä huolimatta, että se sisältää komission mukaan teknisiä määräyksiä, ole annettu sille ennakolta tiedoksi direktiivissä edellytetyllä tavalla. Tällä virallisella huomautuksella on siten annettu Italian hallitukselle tieto sitä vastaan esitetyistä väitteistä ja mahdollisuus esittää vastineensa. Lisäksi ennen virallista huomautusta 26.2.1992 oli lähetetty teleksi, joka sisälsi jo komission kannanoton.

17 Tästä syystä ensimmäinen tutkimatta jättämistä koskeva peruste on hylättävä.

Toinen peruste

18 Italian tasavalta katsoo, että myös perusteltu lausunto on pätemätön. Komissio yksilöi perustellussa lausunnossa kolme teknistä määräystä, jotka olisi pitänyt antaa tiedoksi. Tällaisella liian myöhään tehdyllä yksilöinnillä, jolla ei perustella asianmukaisesti näitä kolmea teknistä määräystä, loukataan puolustautumisoikeuksia ja viedään jäsenvaltiolta, jolle perusteltu lausunto on osoitettu, oikeus saada riittävän täsmällisesti tietää sitä vastaan esitetyistä väitteistä ja keinoista korjata asiain tila.

19 Tältä osin on syytä todeta, että perustellun lausunnon on sisällettävä johdonmukainen ja yksityiskohtainen selvitys niistä perusteista, joiden vuoksi komissio on vakuuttunut siitä, että asianomainen jäsenvaltio on jättänyt noudattamatta perustamissopimuksen mukaisia velvoitteitaan (ks. asia C-247/89, komissio v. Portugali, tuomio 11.7.1991, Kok. 1991, s. I-3659, 22 kohta).

20 Perustellun lausunnon sanamuodosta ilmenee, että se täyttää tämän vaatimuksen. Komissio on täsmentänyt siinä viralliseen huomautukseen sisältyneet väitteet yksilöimällä ne lain nro 257/92 säännökset, jotka ovat sen mielestä teknisiä määräyksiä. Tämän vuoksi perustellussa lausunnossa täsmennetään kanteen kohde riittävällä tavalla.

21 Tästä syystä myös toinen tutkimatta jättämistä koskeva peruste on hylättävä.

Kolmas peruste

22 Italian tasavalta katsoo, että kanne on jätettävä tutkimatta, koska kanteen sisältö poikkeaa perustellun lausunnon sisällöstä. Sen mukaan oikeudenkäynnin kohde ei

ole perustellussa lausunnossa ja kanteessa sama. Komissio totesi perustellussa lausunnossa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut direktiivin 8 ja 9 artiklan mukaisia velvoitteitaan, kun taas kanteen mukaan se on rikkonut tiedoksiantovelvollisuutta koskevaa direktiivin 8 artiklaa tai toissijaisesti 9 artiklaa, joka koskee jäsenvaltioiden velvollisuutta olla muuttamatta olemassa olevaa tilannetta sen jälkeen, kun lakiehdotus on annettu tiedoksi. Tämän vuoksi katsoessaan, että Italian tasavalta on rikkonut ainoastaan 8 artiklaa eikä 9 artiklaa, komissio on muuttanut oikeudenkäynnin kohdetta.

23 Komissio vastaa muotoilleensa vaatimuksensa uudelleen yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön valossa. Se katsoo, että viittaus 9 artiklaan on merkityksetön silloin, kun on selvää, että ainoastaan 8 artiklaa on rikottu tiedoksiannon puuttuessa. Komissio halusi kuitenkin varautua ennakolta mahdolliseen sellaisen puolustusperusteen kehittelyyn, johon Italian hallitus olisi voinut vedota; Italian hallituksen mukaan se oli ilmoittanut lakiehdotuksen ennen oikeudenkäyntiä edeltävää menettelyä valtiontukia koskevan perustamissopimuksen 93 artiklan perusteella. Näin toimiakseen komissio ei ole lisännyt 9 artiklaan perustuvaa väitettä, joka sisältyi jo perusteltuun lausuntoon, vaan se on asettanut sen toissijaiseen asemaan.

24 On totta, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 169 artiklan nojalla nostetun kanteen kohde rajataan kyseisessä määräyksessä tarkoitetussa oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä, ja komission perustellun lausunnon ja kanteen on tästä syystä perustuttava samanlaisiin väitteisiin (ks. asia C-11/95, komissio v. Belgia, tuomio 10.9.1996, Kok. 1996, s. I-4115, 73 kohta).

25 Tämä edellytys ei voi kuitenkaan merkitä sitä, että perustellussa lausunnossa esitetyn oikeudenkäynnin kohteen ja kanteen perustelujen pitäisi olla kaikissa tapauksissa täysin yhteneväisiä, kun oikeudenkäynnin kohdetta ei ole laajennettu tai muutettu vaan sitä vastoin vain rajattu.

26 Tästä syystä myös kolmas tutkimatta jättämistä koskeva peruste on hylättävä, joten kanne on otettava tutkittavaksi.

Pääasia

27 Komissio katsoo, että lakiin nro 257/92 sisältyy teknisiä määräyksiä, jotka kuuluvat direktiivin soveltamisalaan. Pelkästään se seikka, että lain nro 257/92 1 §:n 2 momentissa kielletään asbestin, asbestituotteiden ja asbestia sisältävien tuotteiden tuonti, vienti, myynti ja tuotanto, sellaisina kuin nämä tuotteet on mainittu lain liitteessä, on komission mukaan sellaisenaan direktiivin 1 artiklassa tarkoitettu tekninen määräys. Lisäksi tämän lain 3 §:ssä on teknisiä määräyksiä, koska siinä määritellään asbestipitoisuuden sallitut raja-arvot sekä näiden arvojen mittauksessa käytettävät menettelytavat ja menetelmät. Lopuksi lain nro 257/92 8 §:ssä säädetään, että asbestiin ja asbestia sisältävien tuotteiden luokitteluun, pakkaamiseen ja selosteisiin on sovellettava 29.5.1974 annetun lain nro 256 (jäljempänä laki nro 256/74) ja 24.5.1988 annetun presidentin asetuksen nro 215 (jäljempänä asetus nro 215/88) säännöksiä. Tämän vuoksi myös tähän viimeksi mainittuun säännökseen sisältyy tekninen määräys, sillä siinä säädetään direktiivin 1 artiklan 1 ja 5 kohdassa tarkoitettuihin tuotteisiin sovellettavista säännöistä. Komissio katsoo tältä osin, että silloin kun yleisesti sovellettava säädös, kuten laki nro 257/92, sisältää teknisiä määräyksiä, lain yhtenäinen kokonaisuus on annettava tiedoksi. Jos näin ei toimittaisi, komission olisi vaikeampaa ellei mahdotonta arvioida teknisten säännösten soveltamisalaa ja erityisesti ratkaista, voivatko ne luoda kaupan esteitä.

28 Ottamatta edes kantaa komission perusteluihin, joiden mukaan lain nro 257/92 1, 3 ja 8 § ovat teknisiä määräyksiä, Italian tasavalta katsoo, että tämä ei missään tapauksessa riitä tekemään pakolliseksi sitä, että sen pitäisi antaa koko laki nro 257/92 tiedoksi kokonaisuudessaan teknisenä määräyksenä. Vaikka katsottaisiin, että nämä säännökset ovat teknisiä määräyksiä, se ei merkitsisi sitä, että laki velvoitettaisiin antamaan kokonaisuudessaan tiedoksi. Direktiivin 9 artiklasta ilmenee nimittäin, että kun teknistä määräystä koskeva ehdotus on annettu tiedoksi, kansallista lain antamista on lykättävä direktiivissä säädetyn menettelyn ajaksi. Näin ollen siinä tapauksessa, että laki nro 257/92 olisi pitänyt antaa kokonaisuudessaan tiedoksi, Italian parlamentin olisi pitänyt pidättäytyä hyväksymästä ja panemasta täytäntöön sellaisia säännöksiä, joilla ei ole mitään tekemistä teknisten määräysten kanssa.

29 Aluksi on tutkittava, ovatko lain nro 257/92 1, 3 ja 8 § direktiivissä tarkoitettuja teknisiä määräyksiä, kuten komissio väittää.

30 Lain nro 257/92 1 §:n 2 momentin osalta on huomautettava, että tässä säännöksessä kielletään asbestin, asbestituotteiden ja asbestia sisältävien tuotteiden louhinta, tuonti, vienti, tuotanto ja myynti vuoden kuluttua lain voimaantulosta. Tällainen säännös, jossa kielletään asbestin myynti ja käyttö, on sellainen tekninen määräys, joka Italian hallituksen olisi pitänyt antaa direktiivin 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti tiedoksi.

31 Lain nro 257/92 3 §:n 1 momentissa vahvistetaan muun muassa hengitettävien asbestikuitujen raja-arvot työpaikoilla, joissa muun muassa asbestia käytetään, käsitellään tai hävitetään. Säännöksen 2 momentissa vahvistetaan asbestin aiheuttamaa saastetta mitattaessa käytettävät raja-arvot, menettelytavat ja analyyttiset menetelmät. Säännöksen 3 momentissa annetaan terveysministeriölle toimivalta saattaa ajan tasalle tai muuttaa 1 ja 2 momenttia. Säännöksen 4 ja 5 momentissa muutetaan tai kumotaan vanhoja raja-arvoja.

32 Lain nro 257/92 8 §:ssä säädetään, että asbestin ja asbestia sisältävien tuotteiden luokittelua, pakkaamista ja selosteita koskee laki nro 256/72, sellaisena kuin se on muutettuna ja myöhemmin täydennettynä, sekä asetus nro 215/88.

33 On syytä huomauttaa, että silloin kun komissio pyytää yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että jäsenvaltio ei ole noudattanut perustamissopimuksen mukaisia velvoitteitaan, komission on itse näytettävä väitetty noudattamatta jättäminen toteen (asia C-210/91, komissio v. Kreikka, tuomio 16.12.1992, Kok. 1992, s. I-6735, 22 kohta).

34 Direktiivin 1 artiklan 5 kohdan mukaan teknisellä määräyksellä tarkoitetaan "— — teknistä eritelmää niihin liittyvine hallinnollisine määräyksineen, joiden noudattaminen on lain nojalla tai käytännössä pakollista saatettaessa tuote markkinoille tai käytettäessä sitä jäsenvaltion alueella — —". Direktiivin 1 artiklan 1 kohdan mukaan "tekninen eritelmä" on asiakirjaan sisältyvä eritelmä tuotteelta vaadittavista *ominaisuuksista, kuten laadusta, suorituskyvystä ja turvallisuudesta.* Lain nro 257/92 3 1 momentissa vahvistetaan hengitettäviä asbestikuituja koskevat rajaarvot työpaikoilla. Koska tässä säännöksessä ei täsmennetty tuotteelta vaadittavaa ominaisuutta, säännös ei kuulu ensi arviolta teknisen eritelmän määritelmään eikä sitä näin ollen voida pitää teknisenä määräyksenä, joka on annettava tiedoksi komissiolle direktiivin 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti. Vaikka lain nro 257/92 3 §:ssä säädettyjä hengitettäviä asbestikuituja koskevien raja-arvojen noudattaminen voi vaikuttaa kyseisen tuotteen direktiivin 1 artiklan 1 kohdassa säädettyihin ominaisuuksiin, on huomattava, että komissio ei ole näyttänyt, millä tavoin siitä olisi kyse tässä asiassa.

35 Komissio katsoo, että lain nro 257/92 8 §:ssä ulotetaan sellaisten säännösten soveltaminen asbestiin, joita ei aikaisemmin sovellettu tähän tuotteeseen. Italian tasavalta väittää sitä vastoin, että siinä ainoastaan muistutetaan säännöksistä, joita jo sovelletaan asbestiin.

36 Vaikka komissio väittää, että lain nro 257/92 8 § on uusi tekninen määräys, osoittamatta, millä tavoin tällä säännöksellä on erillisiä oikeusvaikutuksia tässä 8 §:ssä mainittuihin lakiin nro 256/74 ja asetukseen nro 215/88 verrattuna, on todettava, että komissio ei esitä tämän väitteen tueksi riittävää näyttöä. Tämän vuoksi komission perustelut on tältä osin hylättävä, ja lisäksi on katsottava, että tämän säännöksen ei ole näytetty olevan direktiivin 1 artiklan 5 kohdassa tarkoitettu tekninen määräys.

37 Edellä olevasta seuraa, että Italian tasavalta ei noudattanut direktiivin 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisia velvoitteitaan, kun se on antanut lain nro 257/92 1 §:n antamatta lakiehdotusta tiedoksi komissiolle.

38 Italian tasavallan velvollisuudesta antaa laki nro 257/92 kokonaisuudessaan tiedoksi, mukaan lukien ne säännökset, jotka eivät ole teknisiä määräyksiä, on todettava, että direktiivin 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan viimeisestä virkkeestä ilmenee, että jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle myös ehdotukseen pääasiallisesti ja suoraan liittyvät säädös- ja määräystekstit, jos niiden tunteminen on tarpeen teknistä määräystä koskevan ehdotuksen vaikutusten arvioimiseksi.

39 Edellä olevan perusteella on tältä osin todettava, että useat lain nro 257/92 säännökset eivät ole direktiivin 1 artiklan 5 kohdassa tarkoitettuja teknisiä määräyksiä tai edes tämän direktiivin 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja kyseiseen lakiin sisältyvään tekniseen määräykseen pääasiallisesti ja suoraan liittyviä säädöksiä tai määräyksiä.

40 On kuitenkin syytä täsmentää, että direktiivin 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan viimeisen virkkeen tarkoituksena on se, että komissio voi saada mahdollisimman kattavia tietoja kaikkien teknisiä määräyksiä koskevien ehdotusten sisällöstä, soveltamisalasta ja näihin liittyvästä sääntelystä, jotta se voi käyttää mahdollisimman tehokkaasti direktiivissä sille annettua toimivaltaa.

41 On todettava, että komissio pystyy ainoastaan siten, että koko laki nro 257/92 annetaan sille tiedoksi, arvioimaan kyseiseen lakiin, joka otsikkonsa mukaisesti koskee asbestin käytön lopettamista, mahdollisesti sisältyvien teknisten määräysten tarkkaa soveltamisalaa.

42 On kuitenkin syytä täsmentää, että pelkästään se, että komission tietoon on saatettu kaikki lakiin nro 257/92 sisältyvät säännökset, ei estä Italian tasavaltaa panemasta välittömästi täytäntöön ja siten odottamatta direktiivissä tarkoitetun tarkastusmenettelyn tuloksia niitä säännöksiä, jotka eivät ole teknisiä määräyksiä.

43 Tämän vuoksi on todettava, että Italian tasavalta ei ole noudattanut direktiivin 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisia velvoitteitaan, kun se on säätänyt lain nro 257/92 antamatta sitä koskenutta ehdotusta tiedoksi komissiolle.

Oikeudenkäyntikulut

44 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska Italian tasavalta on hävinnyt asian useimpien perusteidensa osalta, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Italian tasavalta ei ole noudattanut teknisiä standardeja ja määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 28 päivänä maaliskuuta 1983 annetun neuvoston direktiivin 83/189/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna 22 päivänä maaliskuuta 1988 annetulla neuvoston

direktiivillä 88/182/ETY, 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisia velvoitteitaan, kun se on säätänyt 27.3.1992 annetun asbestin käytön lopettamista koskevan lain nro 257/92 antamatta sitä koskenutta ehdotusta tiedoksi komissiolle.

2) Italian tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Mancini Murray Hirsch

Ragnemalm Schintgen

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä syyskuuta 1997.

R. Grass G. F. Mancini

kirjaaja kuudennen jaoston puheenjohtaja